

DE HITCH-HIKE

door L. Voorten VAN TANTE LUCE

Mevrouw Edwards kwam uit haar keukentje naar de voordeur, om te kijken, wat de postbode haar had gebracht, want ze had het kleppen van de brievenbus gehoord. 't Was alleen 'n circulaire en ze wilde weer teruggaan, toen ze aan den overkant van de laan mevrouw Pinney uit haar voortuintje zag komen.

Mevrouw Pinney — Lucilla voor mevrouw Edwards en „oma” voor bijna iedereen in 't dorp, behalve voor die, welke haar „tante” noemden — ging op visite, want ze had haar goeden hoed op.

Mevrouw Pinney had haar goeden hoed in 1895 gekocht en ze bewaarde hem zorgvuldig in een hoedendoos, die ze zich in 1888 had aangeschaft. Als ze visites maakte, droeg ze altijd haar goeden hoed en haar kanten parasol.

Op dezen middag wilde mevrouw Pinney twee visites maken; eerst ging ze naar haar nichtje Nancy Stryker, dan naar mevrouw Blenheim en onderweg kon ze misschien nog aanwippen bij Addie Brook of bij mevrouw Fergus. Nu woonde mevrouw Blenheim wel heel ver, maar al was mevrouw Pinney ook tachtig jaar, ze voelde zich nog best in staat tot een flinke wandeling en ze moest mevrouw Blenheim noodzakelijk spreken. De kwestie was deze: mevrouw Blenheim had gezegd, dat ze in New-York de rokken zoo kort droegen, tot aan de knieën; nou, en mevrouw Blenheim was 'n jaar geleden zelf in New-York geweest, dus zij kon 't weten. Mevrouw Pinney was nog „bij” en dat wilde ze blijven; en dus had ze haar zwarten rok 'n goed stuk korter gemaakt, maar nu was ze toch bang, dat hij wat té kort geworden was. Enfin, ze had er 'n flinken zoom ingelaten, dus dat kon nog verholpen worden.

„Dag Lucilla!” riep mevrouw Edwards en het oude dametje kwam op haar af.

„Wel, wel, Amanda, leef je toch nog? Ik heb je in geen eeuw gezien.”

„Zeg dat wel,” zei mevrouw Edwards. „Zoo dikwijls neem ik me voor om naar je toe te komen en dan komt er weer niks van. Maar aan de goeie wil ligt 't niet, dat niet.”

„Je ziet geen mensch meer,” klaagde mevrouw Pinney. „Vroeger hadden de menschen veel meer voor mekaar over. Nu zou je dood kunnen gaan, zonder dat er 'n haan naar kraaide.”

„Ja, ja,” knikte mevrouw Edwards.

„Vroeger,” vervolgde mevrouw Pinney, „vroeger, toen dachten de menschen aan mekaar. Nu denken ze alleen nog maar aan d'r eigen. Hoe gaat 't met je hoest?”

„Och, die blijft maar zoo — vooral 's nachts is 't erg. Vannacht heb ik haast geen oog dicht kunnen doen van 't hoesten.”

„Daar!” riep mevrouw Pinney. „Ik wist, dat ik wat vergeten had! Ik had je beloofd, dat ik naar New-York zou schrijven, naar

Jessie, dat ze je een fleschje zou sturen van dien hoestdrank. Ik heb 't glad vergeten; ik ben ook al niet beter dan de rest, merk ik. Maar ik zal vandaag nog schrijven, dadelijk als ik thuis kom. Ik ga naar mevrouw Blenheim. Ik heb m'n rok korter gemaakt. Hoe vind je hem?”

„Hij is kort genoeg,” vond mevrouw Edwards.

„Ik ga naar mevrouw Blenheim om te vragen, of zij hem misschien té kort vindt zoo.”

Het oude dametje wandelde langzaam verder, met één hand de wit kanten parasol, die zoo besmettelijk was, van zich afhoudend en de andere, met de oude kralen tasch, steeds gereed houdend om den hoed, die niet al te vast stond, nu en dan op z'n plaats te zetten.

Eindelijk kwam ze bij het landhuisje van Nancy Stryker. Ze belde aan, duwde tegelijk de deur open en snuffelde. Boschbessenjam!

„Wie is daar?” hoorde ze Nancy roepen. „Ik ben met de jam bezig.”

„Tante Luce,” riep de oude dame, haar schril stemmetje uitzettend.

„Kom maar in de keuken,” riep Nancy terug.

„Ik heb m'n goeie hoed op,” zei mevrouw Pinney, want ze wist maar al te goed, hoe Nancy's keuken er uit zag, als zij boschbessenjam maakte. „Ik heb m'n zwarten rok korter gemaakt en nou ga ik naar mevrouw Blenheim om te vragen, hoe ze hem vindt.”

„O, dat moet ik ook zien!” riep Nancy. „Gaat u even vóór zitten, wat plaatjes-kijken. Ik kom dadelijk. Over 'n minuutje ben ik klaar!”

Mevrouw Pinney aarzelde even. De minuutjes van Nancy kende ze. Die duurden gauw 'n half uur. Maar het was ook waar, dat Nancy altijd veel tijdschriften had en 't was wel leuk om plaatjes te kijken.

Ze ging in de voorkamer voorzichtig op een stoel zitten, die dicht bij de tafel stond, haalde een tijdschrift naar zich toe en begon te bladeren.

Na veertig minuten kwam Nancy de kamer in.

„Hemeltje, wat ben ik moe! De jam is zoo fijn gelukt, tante Luce! — Nou zeg, die rok is kort genoeg, hoor!”

Maar mevrouw Pinney keek niet op.

„'n Oogenblikje Nancy,” zei ze en haar oogen volgden de richting van haar wijsvinger, die de letters aanwees in een der tijdschriften.

Nancy was blij nog even te kunnen uitrusten en glimlachend keek ze naar tante's beenen.

„Wel, wel!” zei tante en ze schoof het blad van zich af. „'t Zal me benieuwen wat ze nu weer gaan verzinnen.”

„Ja?”

„Niet, dat ik dien modernen tijd nou zoo best vind en ik had zeker nooit gedacht, dat ik nog eens zulke korte rokjes zou dragen, maar ze zijn d'r toch maar gekomen!”

„Wie? Waar?” vroeg Nancy.

„Die twee meisjes, waar ik hier van lees. Heelemaal in Californië, denk eens aan! Enkel door met allerlei auto's 'n eindje mee te rijden. De duim....”

Met de rechterhand probeerde mevrouw Pinney het signaal, dat in Amerika zoo populair geworden is, en ze bloosde van plezier, omdat ze het zoo gauw te pakken had.

„Zóó moet 't. Je zwaait je duim in de richting waar je naar toe wil. Het is verbazend, hoe graag de lui iemand meenemen in hun auto, lees ik hier. „Hitch-hike” noemen ze dat.... Die twee meisjes....”

Ze zette haastig haar bril af.

„Hoe ver is 't naar New-York, Nancy?”

„Hemeltje, tante Luce, u denkt er toch niet over soms op die manier in New-York te komen?”

„Daar hebben we 't niet over,” zei tante Luce. „Ik ben oud genoeg om op mezelf te passen en ik ben oud genoeg om te doen wat ik wil. Al wat ik je vraag is: hoe lang duurt 't, eer je met 'n auto in New-York bent?”

„Vier uur — vijf uur — zeven uur — dat hangt er van af,” zei Nancy. „Maar tante Luce, probeer nou asjeblieft geen malligheid uit te halen!”

„Ik moet dien hoestdrank voor Amanda niet vergeten,” zei tante Luce, zonder op de woorden van haar nichtje te letten. „Je haar is leuk geknipt Nancy. Hoe noem je dat?”

„Jongenskop. Wees nou niet dwaas, tante Luce! U kunt om dien hoestdrank naar Jessie schrijven. En uw haar kunt u hier in 't dorp ook laten knippen. Maar dan kunt u dien hoed niet meer dragen!”

Nancy liet haar uit en zag haar langzaam verdwijnen in de richting van mevrouw Blenheim's huis.

Een uur later stond mevrouw Pinney op den weg aan 't eind van de laan. Er kwam 'n groote auto aan en ze hief haar hand op, terwijl ze met haar duim naar het Zuiden wees. Ze voelde haar hoed scheef zakken, maar daar was niets aan te doen, want in de andere hand hield ze haar parasol en haar kralen tasch. Overigens was alles in orde. Mevrouw Blenheim had haar rok verlengd en 'n paar sandwiches in haar tasch gestopt. De auto stopte en 'n vroolijke stem riep haar toe:

„Hallo, tante Luce! Wat is er aan de hand? Wil u 'n eindje mee rijden? Waar moet u naar toe?”

„Waar ga jij naar toe, Fremout?”

„Naar Great Barrington, tante.”

„Wel, dan rijd ik zoo ver met je mee. Ik ga naar New-York, op die nieuwe manier, „Hitch-hike” noemen ze dat. Ik ga naar Jessie.”

Fremout lachte.

„Nou, ik geloof niet, dat de politie daar wat tegen doen kan,” zei hij. „En hoe wil u weer terug?”

„Op dezelfde manier natuurlijk. Wat zoo'n paar bakvischjes kunnen, kan ik ook. — Die Nancy is soms onuitstaanbaar!”

„Ze heeft u dat avontuur zeker afgeraden?”

De oude dame snoof verachtelijk.

„Alsof ik niet oud genoeg ben om op mezelf te passen!”